

Arrest

nr. 194 592 van 6 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 4 november 2017 heeft ingediend bij faxpost om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 oktober 2017 tot weigering van binnenkomst met terughouding of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25^{quater}), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 september 2017 dient de verzoeker, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, te Zaventem een asielaanvraag in overeenkomstig artikel 50ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.1.1. Op 20 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25^{quater}). Nadat deze beslissing op 31 oktober 2017 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 194 566 van 31 oktober 2017 bij uiterst dringende noodzakelijkheid de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

1.1.2. Op 31 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris opnieuw een beslissing tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht.

Deze beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

Wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

[N.M.A.K.] [...]

nationaliteit: Palestina

die een asielaanvraag ingediend heeft, de binnenkomst in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening (EG) 604/2013 van de Raad van juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Palestijnse origine, kwam op 21.09.2017 op de luchthaven van Zaventem aan en werd de toegang tot het grondgebied geweigerd.

Betrokkene was in het bezit van een Palestijns paspoort nr. 3570084, afgegeven door het Spaans Consulaat-Generaal te Jerusalem en geldig van 21.09.2017 tot 13.10.2017.

Betrokkene diende op 21.09.2017 een asielaanvraag in. In het kader van Art. 12 paragraaf 2 van de Verordening (EG) nr. 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013 werd een overname gevraagd aan Spanje op 29.09.2017. Deze overname aanvraag werd op 17.10.2017 met instemming beantwoord door de Spaanse autoriteiten.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggeleid naar de grens en dient hij zich aan te bieden bij de Spaanse autoriteiten

Met betrekking tot de overdracht naar Spanje en de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Spanje een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Spanje dan in België zou genieten. Spanje heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Spanje dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van verschillende rapporten[1] met betrekking tot Spanje, blijkt dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Spanje, of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Spanje automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn.

Uit een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat het verslag van Mutuma Ruteere van 6 juni 2013 betreft dient er te worden vastgesteld dat de Spaanse autoriteiten betreuren, in hun antwoord van 28 mei 2013, dat dit verslag geïsoleerd gevallen weergeeft en geen algemene situaties[2] en dat er vergissingen en onnauwkeurigheden zijn in het verslag in verband met foltering en onmenselijke behandelingen[3]. Het feit dat er drastische kostenbesparingen zouden zijn die het antiracisme beleid ondermijnen impliceert niet automatisch dat betrokkene automatisch en persoonlijk zal worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Bovendien hebben de Spaanse autoriteiten vermeld dat verscheidene maatregelen werden genomen tegen racisme, raciale discriminatie, xenofobie en andere vormen van discriminatie[4]. Volgens de Spaanse regering is het niveau van gezondheidshulp vergelijkbaar met dat van andere EU-lidstaten[5] en al de rechten en de levensbehoeften van de asielzoekers zijn verder volledig gegarandeerd met zelfrespect[6] [7]. De Spaanse autoriteiten verzekeren ook dat de asielprocedures niet worden beïnvloed door budgettaire maatregelen[8]. Er dient ook te worden vastgesteld dat betrokkene vóór zijn overdracht in het bezit zal worden gesteld van een doorlaatbewijs, afgeleverd door de Belgische autoriteiten, en dat hij dus zeker niet kan worden beschouwd als een “migrant zonder papier”; bovendien krijgen de asielzoekers in Spanje documenten die vermelden dat ze asielzoekers zijn (RUTEERE, 28.05.2013, §39 en CHEIKH ALI and ANGEL HURTADO, 2012, bl. 29). Bovendien blijkt uit het verslag van Nils Muiznieks dat de economische crisis en de bezuinigingsmaatregelen niet dezelfde invloed hebben op alle Spaanse regio's. Het sociaal beleid, de opvoeding en de gezondheidszorg zijn bevoegdheden van de regio's. De regio's van zuidwest Spanje zijn zwaarder geïmpacted door de crisis dan de regio's van het noordoosten van Spanje[9]. Verder moet het worden vastgesteld dat het transfer van betrokkenen voorzien is naar Madrid, waar het werk van de politie voor de bevordering van de culturele diversiteit werd aanbevolen door Dhr Ruteere in zijn verslag van 6 juni 2013[10].

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2004/83/EG of 2005/85/EG, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van

asielzoekers, in Spanje zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op basis van deze rapporten, waarin een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Spaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Spanje een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Spanje er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Spaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Bijgevolg wordt bovengenoemde teruggedreven/ teruggedleid naar de grens en dient hij zich aan te bieden bij de Spaanse autoriteiten.

[1] - CHEIKH ALI H. en ANGEL HURTADO M., Dublin II Regulation National Report – Spain, European network for technical

cooperation on the application of the Dublin II Regulation, 20.06.2012;

- RUTEERE M., Report of the Special Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance, United Nations General Assembly, Human Rights Council, 6 June 2013;

- RUTEERE M., Report of the Special Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance. Addendum - Mission to Spain : comments by the State on the report of the Special Rapporteur, United Nations General Assembly, Human Rights Council, 28 May, 2013;

- COMMISSIONER FOR HUMAN RIGHTS, Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa

Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013, Strasbourg, 9 October 2013.

[2] RUTEERE, 28.05.2013, § 5.

[3] Idem, § 23.

[4] Idem, § 11.

[5] Idem, § 8.

[6] Idem, § 11.

[7] CHEIKH ALI en ANGEL HURTADO, 2012, bl. 28.

[8] RUTEERE, 28.05.2013, § 42.

[9] COMMISSIONER FOR HUMAN RIGHTS, 2013, § 7.

[10] RUTEERE, 06.06.2013, § 53.”

1.2. Op 21 september 2017 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot binnenkomstweigering met terugnrijving – asielzoeker (bijlage 11ter) genomen.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn terugngebracht tot vijf dagen.”

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4 tweede lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Te dezen werd de bestreden beslissing op 31 oktober 2017 aan verzoeker ter kennis gebracht. Bijgevolg beschikte hij met ingang van 1 november 2017 en in toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, *iuncto* artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet over een termijn van *in casu* vijf dagen (tweede teruggedrijvingsmaatregel) om een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

Bijgevolg is de onderhavige vordering tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 4, 7 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van artikel 13 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. Artikel 3 van het EVRM stelt dat "(...)"

Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat "(...)"

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door Lidstaat naar een andere Lidstaat in toepassing van de Dublin III-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijzen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75 ;EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waarnaar de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148 ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Daarenboven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie geoordeeld dat de lidstaten geen asielzoekers in de zin van verordening 343/2003/EG mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling (HvJ, 21 december 2011, C-411/10).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, Soering/Verenigd Koninkrijk, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, Crus Varas en anderen/Zweden, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, Chalal/Verenigd Koninkrijk, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, Saadi/Italië, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering. Het feit dat een verwijdering voort zou vloeien uit Europese of bilaterale overeenkomsten of het feit dat een persoon niet nadrukkelijk de risico's zelf naar voren brengt ontslaat een Lidstaat niet van de verplichting om zich te vergewissen van de risico's bij verwijdering (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, MSS/Griekenland en België, in het bijzonder § 344 e.v.; EHRM 23 februari 2012, nr. 27765/09, Hirschi en anderen/Italië, in het bijzonder § 122 e.v.).

Artikel 8 van het EVRM stelt dat "(...)"

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat "(...)"

Artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven stelt dat "(...)"

Er dient te worden vermeld dat er op de Belgische Staat een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 8 EVRM.

Art. 8 E.V.R.M. is van openbare orde en direct toepasselijk in het intern Belgisch recht. Overeenkomstig dit artikel dient er evenredigheid te bestaan tussen de motieven van een verwijderingsmaatregel en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het gezin van de betrokken vreemdeling (RvS nr. 26.933, 25 september 1986).

De RvV oordeelt in zijn arrest nummer 56.201 van 17 februari 2011 dat in de eerste plaats dient te worden nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of er sprake is van een onrechtmatige inmenging. Hij plaatst zich hiervoor op het tijdstip waarop de administratieve beslissing is genomen. Aangaande de begrippen privé-, familie- en gezinsleven stelt de RvV: "Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie."

De RvV wijst er hierbij ook op dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, er in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen "bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden" moeten worden aangetoond. Hierbij wordt verwezen naar het arrest Mokrani t.Frankrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 15 juli 2003. Bij de beoordeling van het bestaan van een gezinsleven wordt rekening gehouden met alle indicaties die worden aangebracht, zoals het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind (RvV 24 februari 2011, nr. 56.665; RvV 25 februari 2011, nrs. 56.778 en 56.792; RvV 4 april 2011, nr. 59.214).

4. In onderhavig geval wenst verzoeker België binnen te reizen om herenigd te worden met zijn broer en uiteindelijk ook zijn moeder. Dat verzoeker beiden nodig heeft. (RvV 24 februari 2011, nr. 56.665; RvV 25 februari 2011, nrs. 56.778 en 56.792; RvV 4 april 2011, nr. 59.214); (RvV nr. 148.088 van 18-06-2015, en RvV nr. 145.025 van 07-05-2015).

Overwegende dat de broer van verzoeker in België terecht de vluchtelingenstatus heeft verkregen op datum van 17/06/2016. (stuk 4).

Dat verzoeker nog meer familieleden heeft in België, met name de heer B. I. A. (...) en dat ook de moeder van verzoeker onderweg naar België is.

Dat de asielmotieven van verzoeker identiek zijn aan deze van zijn broer en bovendien onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden.

Dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van vrije keuze van Lidstaat voor wat betreft zijn asielaanvraag. Dat hij immers geen leven kan leiden in afwezigheid van zijn broer en moeder.

Dat verzoeker, teneinde zo spoedig als mogelijk te kunnen ontsnappen aan de problemen die hem parten spelen, niet anders kon dan met Spaans visum te reizen.

Dat verzoeker zowel zijn broer als moeder nodig heeft teneinde een waardig leven te leiden.

De bestreden beslissing schendt artikel 8 van het EVRM omwille van de volgende redenen :

(i) Het is onbetwifelbaar dat verzoeker een gezin en gezinsleven heeft en recht heeft op eerbiediging hiervan in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er is daarenboven een persoonlijke band die voldoende hecht is tussen het gezin. Het gaat immers om een broer dewelke dezelfde asielmotieven heeft ingeroepen als deze eigen aan verzoeker (cfr. stukken 3, e.v.).

(ii) Er bestaat in casu geen evenredigheid tussen het (gebrek aan) onmiddellijk bezit van bepaalde reisdocumenten/visums en de ontwrichting van het gezin. (RvS nr. 26.933, 25 september 1986).

(iii) De bestreden beslissing onderzoekt het recht op gezinshereniging van de verzoeker met zijn broer en moeder niet, om te verifiëren of er een tegenstrijdigheid of schending zou zijn van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

(iv) De bestreden beslissing onderzoekt niet, wat zij in de eerste plaats had moeten doen of er een privé-en/of familieleven is.

(v) De bestreden beslissing onderzoekt de hechtheid van de familiale band van verzoeker niet.

(vi) Indien de bestreden beslissing aan haar onderzoeksplicht had voldaan, dan had zij vastgesteld dat de teruggrijving van verzoeker een schending inhoudt van zijn rechten onder artikel 8 van het EVRM dat directe werking kent in de Belgische rechtsorde.

Voorts dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing in het GEHEEL geen rekening heeft gehouden bij de beslissing tot teruggrijving met de belangen van de andere familieleden van verzoeker, d.w.z. de aanwezigheid van verzoeker in het leven van onder andere zijn broer.

Dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze een adequate motivering geeft die tegemoetkomt aan het specifieke referentiekader dat van toepassing is op verzoeker.

Artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten bepaalt dat :

"(...)"

Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie stelt dat "(...)"

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

2.1. Uit het rapport van 6 juni 2013 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over de mensenrechten in Spanje blijkt dat :

- (i) de speciale rapporteur is bezorgd over de drastische kostenbesparingen die het anti-racisme beleid ondermijnen. Er wordt gesteld dat er te weinig middelen zijn om uit te voeren wat besloten werd bij diverse nationale strategieën (pg. 7 van het rapport) ;
- (ii) de speciale rapporteur is bezorgd over het feit dat migranten, inclusief migranten zonder papieren, onderworpen blijven aan raciale discriminatie in domeinen zoals opleidingen, gezondheidszorg, openbare diensten, behuizing en tewerkstelling. Fysieke aanvallen ten aanzien van migranten werden eveneens gerapporteerd (pg. 9 van het rapport) ;
- (iii) de onmenselijke en vernederende werk- en levensomstandigheden van migranten werden eveneens aangehaald door de rapporteur. Er blijkt dat de behuizingsfaciliteiten van migranten onfatsoenlijk zijn (pg. 9 van het rapport) ;
- (iv) de speciale rapporteur is diepgaand bezorgd over het feit dat door de slechte economische situatie in Spanje de situatie van migranten veel verslechterd is, en dat er een achteruitgang is op het gebied van mensenrechten. (pg. 9 van het rapport) ;
- (v) het gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg voor migranten zonder papieren wordt eveneens vastgesteld door het rapport (pg. 9 van het rapport) ;
- (vi) het gebrek aan toegang tot basisfaciliteiten voor migranten wordt eveneens vastgesteld (pg. 10 van het rapport) ;
- (vii) het gebrek aan respect voor mensenrechten voor migranten zonder papieren die worden aangehouden wordt eveneens vastgesteld (pg. 10 van het rapport);
- (viii) de speciale rapporteur is diepgaand bezorgd over het gemelde aan tal zaken over mishandeling, foltering en dood van migranten zonder papieren (pg. 11 van het rapport);
- (ix) de situatie van migranten zonder papieren in opvangcentra in Ceuta en Melilla is bijzonder alarmerend. In voornoemde gebieden worden vooral mannen opgevangen (pg. 11 van het rapport) ;
- (x) het rapport merkt op dat er sprake is van gebrekkige asielwetgeving in Spanje. Er wordt tevens opgemerkt dat de economische crisis de financiële steun voor vluchtelingen teniet doet (pg. 11 van het rapport) ;
- (xi) er is een ernstig probleem aangaande overbevolking in de centra in Ceuta en Melilla (pg. 12 van het rapport) ;
- (xii) er zijn vertragingen bij de asielaanvragen (pg. 12 van het rapport) ;
- (xiii) door de wetgeving van 17 december 2012 wordt de toegang tot justitie en juridische bijstand voor migranten ondermijnd, wat aanleiding geeft tot discriminatie en ongelijkheid (pg. 12 van het rapport) ;
- (xiv) het probleem van "racial profiling" stelt zich voornamelijk bij migranten, inclusief minderheden (pg. 13 van het rapport) ;
- (xv) de rapporteur besluit dat Spanje de mensenrechtensituatie van migranten drastisch moet veranderen (pg. 17 van het rapport).

2.2. Uit het rapport van 9 oktober 2013 van de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad voor Europa (pg. 21-22) over Spanje blijkt ten aanzien van asielzoekers en migranten het volgende :

- (i) de commissaris is bezorgd over het toenemend aantal klachten over mishandeling en discriminerende behandeling door ordehandhavers ;
- (ii) Spanje in overtreding gevonden is met artikel 16 van het VN Folteringsverdrag om handelingen aangaande onmenselijke en vernederende handelingen en van artikel 12 van het VN Folteringsverdrag voor het gebrek aan onpartijdig onderzoek.

2.3. Meer recente rapporten bevestigen voormelde problematiek (Cfr. Supra) :

European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report : France, 18 April 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/571dc87b4.html>

Council of Europe: Committee for the Prevention of Torture, Report to the Spanish Government on the visit to Spain carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 14 to 18 July 2014, 9 April 2015, CPT/Inf (2015) 19, available at: <http://www.refworld.org/docid/553e4fbc4.html>

UN Human Rights Council, Report of the Working Group on the Universal Periodic Review : Spain, 13 April 2015, A/HRC/29/8, available at: <http://www.refworld.org/docid/55716a751e.html>

UN Human Rights Council, Summary prepared by the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights in accordance with paragraph 15 (c) of the annex to Human Rights Council resolution 5/1 and paragraph 5 of the annex to Council resolution 16/21 : Spain , 22 January 2015, A/HRC/WG.6/21/ESP/3, available at: <http://www.refworld.org/docid/54c0e23c4.html>

UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Submission by the United Nations High Commissioner for Refugees For the Office of the High Commissioner for Human Rights' Compilation Report – Universal Periodic Review: Spain, June 2014, available at: <http://www.refworld.org/docid/54c0e1a14.html>

3. In onderhavig geval is verzoeker een jonge Palestijnse vluchteling die asiel aanvraagt in België en naar Spanje wordt verwijderd op grond van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

Overwegende dat de broer van verzoeker in België terecht de vluchtelingenstatus heeft verkregen op datum van 17/06/2016. (stuk 4).

Dat verzoeker nog meer familieleden heeft in België, met name de heer B. I. A. (...) en dat ook de moeder van verzoeker onderweg naar België is.

Dat de asielmotieven van verzoeker identiek zijn aan deze van zijn broer en bovendien onlosmakelijk met elkaar zijn verbonden.

Dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van vrije keuze van Lidstaat voor wat betreft zijn asielaanvraag. Dat hij immers geen leven kan leiden in afwezigheid van zijn broer en moeder.

Dat verzoeker, teneinde zo spoedig als mogelijk te kunnen ontsnappen aan de problemen die hem parten spelen, niet anders kon dan met Spaans visum te reizen.

Dat verzoeker zowel zijn broer als moeder nodig heeft teneinde een waardig leven te leiden.

In het licht van onder meer de informatie (aangehaalde rapporten) die hierboven werd uiteengezet zal verzoeker ingeval van verwijdering naar Spanje worden blootgesteld aan :

- (i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra ;
- (ii) geen opvang of accommodatie krijgen ;
- (iii) geen toegang tot maatschappelijk welzijn ;
- (iv) dakloosheid, met gebrek aan voedsel en slaappleaats zonder enig vooruitzicht op verbetering van zijn situatie ;
- (v) geen financiële steun en inadequate levensstandaard, afwezigheid van naaste familieleden;
- (vi) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn in de aanwezigheid van zijn direct familie ;
- (vii) heel beperkte levensomstandigheden ;
- (viii) onmogelijkheid tot sociale integratie;
- (ix) gebrek aan gezondheidszorg en/of geen toegang tot gezondheidszorg ;
- (x) de mogelijkheid tot in detentie;
- (xi) procedurele tekortkomingen;
- (xii) gebrek aan toegang tot justitie, waaruit moet worden afgeleid dat de mogelijkheid tot het aanvoeren van een effectief rechtsmiddel in het gedrang komt ;
- (xiii) risico op mishandeling door de ordehandhavers;

European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report : Spain, 31 December 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/58b989339.html>

Verzoeker behoort dus, als asielzoeker/vreemdeling in het kader van de Dublin-III-verordening, tot een kwetsbare groep ("gedublineerde") die in Spanje systematisch blootgesteld wordt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Spanje zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Zij haalt enkele rapporten en jurisprudentie aan en stelt dat de situatie geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Echter uit de hierboven aangehaalde rapporten blijkt dat er wel een reëel risico is op schending van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij heeft in casu niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Spanje zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte geen feitenbevinding.

Zelfs indien per onmogelijkheid er wordt vanuit gegaan dat verzoeker niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt ontslaat dit de bestreden beslissing niet van de verplichting om de risico's na te gaan bij verwijdering, in casu heeft de bestreden beslissing die oefening niet afdoende gemaakt.

Dat er bovendien op geen enkele wijze wordt afgewogen in welke mate de subjectieve rechten van verzoeker zouden kunnen worden geschonden bij een eventuele overdracht naar Spanje. Dat de Belgische staat bij het nemen van de bestreden beslissing verzaakt aan haar onderzoeks-verplichting dewelke absoluut nodig is om een eventuele overdracht naar Spanje te verantwoorden naar recht.

Dat de bestreden beslissing dan ook een ontoereikende motivering geeft voor wat betreft een eventuele overdracht naar Spanje in hoofde van verzoeker.

4. Er zijn aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker in Spanje een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In die omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM in dat België de verplichting heeft om verzoeker niet naar Spanje te verwijzen. Indien België verzoeker naar Spanje verwijst, schendt zij artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing onmiskenbaar artikel 3 van het EVRM, artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur."

3.3.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van onder meer artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

In zijn uiteenzetting beroept de verzoeker zich (onder meer) op "het rapport van 6 juni 2013 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over de mensenrechten in Spanje" en "het rapport van 9 oktober 2013 van de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad voor Europa (...) over Spanje". Hij wijst er op dat uit deze rapporten blijkt dat er een bezorgdheid is over de drastische kostenbesparingen die het anti-racismebeleid ondermijnen en over het feit dat migranten onderworpen blijven aan raciale discriminatie in domeinen zoals opleidingen, gezondheidszorg, openbare diensten, behuizing en tewerkstelling, dat ten aanzien van migranten fysieke aanvallen werden gerapporteerd, dat blijkt dat de behuizingsfaciliteiten van migranten onfatsoenlijk zijn, dat er een diepgaande bezorgdheid is over het feit dat door de slechte economische situatie in Spanje de situatie van migranten veel verslechterd is en dat er een achteruitgang is op het gebied van mensenrechten, dat een gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg voor migranten zonder papieren, een gebrek aan toegang tot basisfaciliteiten voor migranten en een gebrek aan respect voor mensenrechten voor migranten zonder papieren die worden aangehouden wordt vastgesteld, dat er een diepgaande bezorgdheid is over het gemelde aantal zaken over mishandeling, foltering en dood van migranten zonder papieren, dat de situatie van migranten zonder papieren in opvangcentra in Ceuta en Melilla bijzonder alarmerend is, dat er sprake is van een gebrekkige asielwetgeving waarbij de economische crisis de financiële steun voor vluchtelingen teniet doet, dat er een ernstig probleem van overbevolking in de centra in Ceuta en Melilla is, dat er vertragingen zijn bij de asielaanvragen, dat door de wetgeving van 17 december 2012 de toegang tot justitie en juridische bijstand voor migranten wordt ondermijnd en dat dit aanleiding geeft tot discriminatie en ongelijkheid, dat zich een probleem stelt van "racial profiling" en dat wordt besloten dat Spanje de mensenrechtensituatie van migranten drastisch moet veranderen.

Te dezen beroept de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich in de bestreden beslissing op de beide voornoemde rapporten en geeft hij ook aan dat een kopie ervan in bijlage aan het administratief dossier wordt toegevoegd. Er wordt evenwel vastgesteld dat zich in het in het kader van de onderhavige vordering bij de Raad neergelegde administratief dossier geen kopie van voormelde

rapporten bevindt. Zodoende is het voor de Raad niet mogelijk om na te gaan of de informatie die de gemachtigde blijkens de bestreden beslissing meent te kunnen afleiden uit de betrokken rapporten, daadwerkelijk beantwoordt aan de inhoud van deze rapporten. Daar het bestuur deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt het de wettigheidscontrole op zijn beslissing onmogelijk (cf. RvS 1 oktober 2001, nr. 99.323; RvS 16 december 1998, nr. 77.657; RvS 17 februari 1998, nr. 71.867; RvS 9 oktober 1997, nr. 68.784).

Aangezien de verwerende partij het *“rapport van 6 juni 2013 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over de mensenrechten in Spanje”* en het *“rapport van 9 oktober 2013 van de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad voor Europa (...) over Spanje”*, waarnaar meermaals wordt verwezen in de bestreden beslissing en waarop de bestreden beslissing in belangrijke mate is gesteund, niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze een volledige wettigheidscontrole op de bestreden beslissing onmogelijk (cf. RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Ter terechtzitting betwist de verwerende partij niet dat zich in het administratief dossier geen kopie van de genoemde rapporten bevindt.

Zij meent desalniettemin dat het aan verzoeker toekomt om een schending van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht naar Spanje aannemelijk te maken. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker in het enig middel tal van elementen heeft aangebracht om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing met schending van artikel 3 van het EVRM is genomen, doch dat de Raad bij gebrek aan de voor zijn wettigheidstoetsing noodzakelijke rapporten in het administratief dossier niet kan nagaan of in de bestreden beslissing al dan niet op grond van correcte feitelijke gegevens heeft vastgesteld dat *“(u)it een analyse van deze verschillende rapporten blijkt dat men niet kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM”*.

Voorts stelt de verwerende partij dat de Raad ook op basis van andere elementen kan vaststellen dat er bij een overdracht van de verzoeker naar Spanje geen schending zal zijn van artikel 3 van het EVRM, doch gevraagd welke andere elementen dit dan wel zijn, blijft zij in gebreke dit te preciseren. Bovendien wordt er op gewezen dat ook de overige rapporten waarop de bestreden beslissing is gesteund zich niet in het administratief dossier bevinden.

Aldus wordt aan de vaststellingen van de Raad geen afbreuk gedaan.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat het voor de Raad onmogelijk is na te gaan of het enig middel van verzoeker, dat onder meer is gesteund op artikel 3 van het EVRM, ernstig is. In deze omstandigheden dringt een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zich op en moet worden aangenomen dat aan de tweede cumulatieve voorwaarde is voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door de verzoeker aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de

aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoeker kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM, met name de artikelen 2, 3, 4, eerste lid, en 7 van het EVRM.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Het door verzoeker ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt onder meer samen met de door hem ontwikkelde grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verwijst uitdrukkelijk naar een schending van deze bepaling.

Zoals *supra*, onder punt 3.3.2.2, werd uiteengezet, dringt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zich op, daar het voor de Raad onmogelijk is na te gaan of *in casu* een schending van artikel 3 van het EVRM *prima facie* aannemelijk wordt gemaakt. In deze omstandigheden moet worden aangenomen dat de voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld is. De verwerende partij stelt aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in wezen slechts dat een schending van voormeld artikel 3 niet kan worden aangenomen, zodat kan worden verwezen naar hetgeen in dit verband *supra*, onder punt 3.3.2.2, werd vastgesteld.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5. Bijgevolg is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing over te gaan, zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 oktober 2017 tot weigering van binnenkomst met teruggedrijving of terugleiding tot aan de grens (bijlage 25^{quater}) wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

D. DE BRUYN